

У НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ

«Подорож як велика і серйозна наука допомагає нам заново знайти себе». Альбер КАМЮ, французький письменник і філософ

■ ЦЕ ВЖЕ ІСТОРІЯ...

ЧЕРПАЄМО НАТХНЕННЯ У ПОДОРОЖАХ

Кожного року вчорашні старшокурсники вливаються у велику студентську родину Хмельницького кооперативного торговельно-економічного інституту. Нові погляди, нові характери, нові маленькі планети приєднуються до галактики ХКТЕІ. Можливо, декому нелегко почати доросле життя, а для когось це – просто чергова пригода, проте більшість вже морально готові і впевнено вступають до лав студентства.

СПОСІБ РОЗЗНАЙОМИТИ НОВАЧКІВ

Студентські Віче та творчі об'єднання, реалізуючи проект із соціальної адаптації новачків «Посвята в першокурсники», вже 5 років поспіль демонструють документально-театралізовані епізоди з різних подій студентського життя, представляючи зріз творчих знахідок.

У кафе «Меркурій», яке є невідомою частиною навчального закладу, після занять старшокурсники увімкнули музику й шанобливо зустрічали новачків. Так відбувалося знайомство їх між собою та куратором.

Студентів-новачків чекала насичена інформаційно-розважальна програма. Демонстрацією світлин з різноманітних заходів, яскраві, колоритні хореографічні постановки, проникливі вокальні номери, захоплюючий КВК не залишили байдужими нікого.

Отримавши від Афіни Паллади символічний «граніт науки» (звичайні бублики), проголосивши присягу першокурсника, почувши настанови від старших колег, теплі слова з уст кураторів та офіційно дізнавшись про «найфартовіших» студентів-одногрупників, першокурсники переконалися, що студентство – роки, наповнені чимось невіддільним часом і відчайдушним, прекрасна пора юності, пора справжніх друзів, щирих жартів, палких розваг, пора спроб, якими без глумливих вони не були... Важливо, що поруч є люди, які зрозуміють, підтримають, вислухають і дадуть пораду.

НАТХНЕННЯ НА НОВІ ПРОЕКТИ

Знайомство з творчим доробком однодумців першокурсників надихнуло на нові проекти, зокрема на проведення виїзних засідань студентського Віче і творчих об'єднань ХКТЕІ у форматі культурологічних екскурсійних подорожей. Так, до Всесвітнього дня туризму мистецька молодь ХКТЕІ мала нагоду відвідати чудове містечко Старокостянтинів і сусіднє село Самчики.

Любителі історії Поділля обрали поїздку «Князь Костянтин Острозький: державотворець, книжник, поборник православ'я», спрямовану на ознайомлення з історичними принадами Хмельниччини і культурною спадщиною предків.

ВЕЛИЧ ГОТИЧНИХ АРОК

Екскурсійна група занурилася в історію невеликого (менше 40 тис. жителів) містечка Старокостянтинів, досить древнього (понад 400 років), з унікальною історією та пам'ятками, заснованого князем

Василем-Костянтином Острозьким у 1561 р. на місці літописного давньоруського міста Кобудь. Згідно з історичними хроніками, князь був утричі багатшим, ніж король Речі Посполитої. Йому належало понад 3 тис. (!) міст і сіл, а військо налічувало 20 тис. солдатів, що було під силу не кожному монарху в Європі.

татаро-монгольських набігів, а в 1618 р. – облогу тридцятитисячної татарської орди!). З боку суходолу замок захищав заповнений водою рів і земляний вал з кам'яною стіною, посеред якої були ворота з підйомним мостом – єдиний вхід у замок.

На сьогодні збереглися власне замок, оборонна башта, яка на-

«усміхнений» лев вітає гостей, а з іншого – «сумний» – проводить поглядом тих, хто покидає садибу.

Палац не вражає розмірами, проте, увійшовши, захват стримати неможливо. Здається, що і зараз цими просторими залами з вишуканими інтер'єрами прогулюються дами у шурхотливих сукнях та галантні

Усіх вразила краса садиби, розкіш маєтку з декорованою ліпниною, рельєфними сюжетними композиціями на міфологічні теми. Студенти з надзвичайною цікавістю споглядали справжні витвори мистецтва: живопис, гобелени, родинні портрети сім'ї Чечелів та стильні меблі того часу.

АЛЕЯ, ДЕ ЗБУВАЮТЬСЯ БАЖАННЯ

Елегантна архітектура палацу нерозривно пов'язана з англійським парком навколо нього, який створив видатний майстер садового мистецтва Денніс МакКлер. Особливо чудова алея двохсотлітніх американських лип. Вони посаджені так, що вгорі їх крони створюють ілюзію склепін у величю готичного храму. Кажуть, якщо загадати бажання і пробігтися по цій алеї, воно обов'язково здійсниться.

У парку є й така дивна споруда, як «Сад у стінах». Це відкрита теплиця, за кам'яними стінами якої, в надійному захисті від протягів і холодних вітрів, ростуть різні теплолюбиві екзотичні рослини.

Китайський будинок («холодильник») – унікальний за технологічним призначенням в маєтках України. Ця пагода, крім основних функцій, виконувала роль льоху: взимку туди з озера наносили кулу криги, яка поволі танула аж до наступної зими, підтримуючи сталу температуру. А в сусідніх підвалах розміщуються реконструйовані кімнати челяді. Деякі предмети автентичні, а окремі – як реквізит для фільмів, які там знімалися.

Безперечно, палацово-парковий ансамбль у Самчиках – одне з найромантичніших місць на Хмельниччині, від якого отримуєш неймовірні враження та емоції.

Подорож завершилась пікніком на свіжому повітрі та піснями під гітару.

Мандрівники були дуже виснажені, проте задоволені, згуртовані та духовно збагачені новою корисною інформацією. Упродовж лише одного дня вони мали нагоду переосвідчитися, наскільки різними були уявлення про гарне житло у різні часи. Вражаючий контраст між суворістю твердинею і затишним палацом в оточенні розкішного парку нікого не залишили байдужим!

Олена ДОМБРОВСЬКА,
керівник відділу студентських об'єднань,
Карина ГОРБАТЕНКО,
майбутній товаровознавець,
член команди ерудитів «Єврика» ХКТЕІ

У РАМКАХ МИСТЕЦЬКОГО ПРОЕКТУ «ПОДОРОЖУЄМО УКРАЇНОЮ» СТУДЕНТСЬКА МОЛОДЬ ПОБАЧИЛА ДИВОВИЖНОЇ КРАСИ ЛАНДШАФТИ ТА ІСТОРИЧНІ МІСЦЯ ХМЕЛЬНИЧЧИНИ, ЗРОБИЛА ПІШОХІДНУ ЕКСКУРСІЮ ПО ПОРОСЛИХ ЗЕЛЕННЮ РУІНАХ, ПОМИЛУВАЛАСЯ КРАСОЮ СТАРОВИННИХ ПАМ'ЯТОК І ПОТРАПИЛА В ПАРАЛЕЛЬНУ РЕАЛЬНІСТЬ

За півгодини ми вже були у місті. Найперше вирішили оглянути руїни домініканського костелу на території сучасного православного монастиря. Колишній Домініканський монастир з оборонною вежею побудований у 1612 р., вежа – дещо пізніше. Її висота сягає 70 м. Після першого польського повстання костел було передано православній церкві. Спроби перебудувати його на православну церкву чи то через брак коштів, чи з інших причин не вдалися, тож споруда почала занепадати. Від костелу нині залишилися лише стіни, але велич їх та готичних арок варти того, щоб ними помилуватися.

ЗАМОК, ЩО ОРДІ НЕ ПО ЗУБАХ

Далі екскурсійна група відвідала мальовничий замок, з якого видно злиття річок Случ та Ікопоть.

Оборонний замок був побудований у 1561-1571 рр. князем К. Острозьким для захисту від нападів татар (тільки за перші півтора століття свого існування замок витримав 75

справді є житловою частиною будівлі, замкова церква з химерним поєднанням готики і ренесансу, дзвіниця та в'їзні ворота.

Неподалік від замку, біля берега у річці, нас зустрів інший пам'ятник – витвір сучасних умільців, які виготовили з металу фігури міфічних істот і на третину занурили їх у воду.

НА ПРИЙОМ У ПАЛАЦІ

Далі вирушили до українського Версалю, у село Самчики, яке вражає палацовим комплексом з дендропарком навколо.

Державний історико-культурний заповідник «Самчики» – маєток XVIII-XIX ст., що прекрасно зберігся до нашого часу. Палац маєтку та інші будівлі побудовано у стилі ампір. Центральний в'їзд у садибу викидав в ув'язи вишукано вбраних панів та панянок, які на екіпажах приїжджали на прийоми чи бали...

Південний фасад палацу з боку річки Случ «охороняють» скульптури двох левів. З одного боку

кавалери з минулого. Цікаво, як це все виглядало при свічках?

Мабуть, хтось награвав на фортепіано... Кожній залі властивий свій образ і настрої. Дуже цікаво виглядає Римська кімната з античними колонами, яка нагадує своїм оздобленням про античну велич. Тут є Блакитна зала, в якій влаштували бали, Червона зала слугувала їдальнею, а найбільша «фішка» палацу – Японська кімната. Це єдина кімната в Україні – зразок моди на все східне початку XIX ст. в Європі. На стінах ще подекуди збереглися залишки автентичного розпису XVIII ст. Стіни і стеля прикрашені розписами на далекосхідну тематику: яскраві хризантеми, дракони, співаючі птахи... Є версія, що деякі розписи належать пензлю Михайла Врубеля. Донедавна тут розміщувалася бухгалтерія науково-дослідної сільгоспстанції, хризантеми були забілені вапном, тож фахівцям довелося докласти чимало зусиль, аби відновити орнамент.